

тия съ струнитѣ? — Прокарвамъ лжка по тѣхъ, и — излизатъ звукове.

— Но защо ти тѣй чудно и скръбно свиришъ?... тѣй скръбно, че сѣкашъ кутията плаче? — пакъ попита Майя.

— Ахъ, плаче не кутията, дѣте, а душата ми... — замислено отговори Човѣкътъ, — затова и звучитѣ сж тѣй тжжни. Азъ знаехъ и весели пѣсни, когато бѣхъ младъ, като тебе. Сега свиря само тжжни.

— Какво правѣше, когато влѣзохъ? — запита пакъ Майя, като се люлѣеше на листцата на увѣхналата роза.

— Четѣхъ книга... Но ти не знаешъ, що е то книга, нели? — И Човѣкътъ ѝ показа една. Тогава тя поиска да знае, какво е написано вжтрѣ.

Тѣй минаха тѣ цѣлото утро. — Майя разпитваше Човѣка за всичко, и той не прѣставаше да обяснява живота на своята мѣничка, чудновата гостенка.

И когато вечерта се върна дома при своитѣ рози, малката Нимфа вече знаеше много изъ живота на хората, и главицата ѝ бѣ пълна съ нови мисли и разбирания, а душата ѝ — съ образа на Човѣка, що издава тжжнитѣ пѣсни.

Все по-често и по-често сега напушаше тя своя роденъ кжтъ, летѣше къмъ бѣлата стѣна и слушаше ту цигулката, ту безкрайнитѣ приказки и разкази на Човѣка за живота на хората.

Ней бѣ вече мжно и тежко между добродушнитѣ брѣмбарчета и веселитѣ лекички пеперудки — тѣ прѣстанаха да я интересуватъ.

— За какво ти толкова мислишъ, Майя? — грижливо я подпитваше старата елха. — Ела, чакай да ти разкажа приказка, да те поразвеселя!...